

OKRESNÝ SÚD
BRATISLAVA I
ZÁHRADNÍCKA 10
812 44 BRATISLAVA
SLOVENSKÁ REBUBLIKA

Vo veci návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu podľa Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, Sp. zn. 2P 28/2010.

Odôvodnenie odvolania proti uzneseniu č.j. 2P 28/2010 – 309 zo dňa 10.06.2011 o nenariadení návratu maloletých detí do Českej republiky.

I.

Odvolanie podávam proti výroku, že súd nenariaďuje návrat maloletých do Českej republiky. Dôvodom odvolania je, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa vykonal dôkaz okrem iného rozhodnutiami českých súdov o predbežnom opatrení, ktorými české súdy dočasne upravili výkon rodičovskej zodpovednosti otca a matky. Podľa súdu z týchto rozhodnutí českých súdov údajne jednoznačne vyplýva, že obe maloleté deti boli právomocnými a príslušnými súdmi podľa miesta ich bydliska zverené do osobnej starostlivosti matky, čím bolo údajne legálne súdnou cestou priznané matke samostatné opatrovnícke právo k obom maloletým deťom. **Tieto závery a ďalšie obdobné závery na ne nadväzujúce nie sú v žiadnom prípade správne a odporujú nielen vykonaným dôkazom, ale aj právnemu stavu.**

II.

Rozhodnutiami českých súdov o predbežných opatreniach nebolo matke priznané „samostatné opatrovnícke právo“ alebo „výlučné opatrovnícke právo“ k našim deťom, ale súdy len časovo vymedzili rozsah pre výkon rodičovskej zodpovednosti podľa terminológie českého Zákona o rodině, resp. pre výkon rodičovských práv a povinností podľa terminológie slovenského Zákona

o rodine. Táto skutočnosť je nado všetku pochybnosť zrejماً ako z výrokov o predbežných opatreniach, tak z odôvodnení týchto rozhodnutí.

Napríklad výrok I. Uznesenia Krajského súdu v Prahe č.j. 28 Co 349/2010-M245 zo dňa 30.7.2010 v prílohe č. 1 znie tak, že „... **matka je povinná odevzdať otci do péče nezletilé deti D. a A. každý celý prvý, druhý a štvrtý víkend v kalendárnom mesiaci...**“. V odôvodnení tohto rozhodnutia súd okrem iného uviedol, že „Predbežné opatrenie je úpravou zatímní, predbežnou a dočasnou a nijak nepredjíma, jak bude rozhodnuto o pomerech nezletilých detí ve věci samé.“

V odôvodnení uznesenia Krajského súdu v Prahe č.j. 28 Co 348/2010-M235 zo dňa 30.7.2010, č.l. 36 súd výslovne uviedol, že „**Oba rodiče majú samozrejme rodičovskou zodpovednosť (§34 odst. 1 zákona o rodině), majú i rovné postavení ve vztahu k nezletilým dětem.**“

Výrokom uznesenia č.j. 30 Nc 255/2008-813 zo dňa 18.10.2010 v prílohe č. 2 Okresní soud Praha – východ matke uložil povinnosť „**odevzdať otci do péče nezletilé deti D. a A. každý celý prvý, druhý a štvrtý víkend v kalendárnom mesiaci...**“. V odôvodnení tohto rozhodnutia potom súd výslovne uviedol, že „**I po změně přestěhování matky s nezletilými dětmi je v zájmu obou dětí, aby se oba rodiče podíleli na výkonu rodičovské zodpovednosti...**“.

Výkon rodičovskej zodpovednosti – rodičovských práv a povinností upravil Okresní soud Praha – východ uznesením o predbežnom opatrení č.j. 30 Nc 255/2008-860 zo dňa 18.11.2010 v prílohe č. 3 tak, že „**Nezletilé deti ... bodou v době od 23.12.2010 do 26.12.2010 18:00 hod. v péči matky, v době od 26.12.2010 18:00 hod. do 2.2.2011 18:00 hod. v péči otce.**“

Výrokom uznesenia Krajského súdu v Prahe č.j. 28 Co 681/2010-922 zo dňa 17.12.2010 v prílohe č. 4 bola matke uložená povinnosť „**odevzdať nezletilé deti D. a A. do péče otce od 26.12.2010 do 2.1.2011...**“.

Z týchto právnych skutočností a z právnych stanovísk českých súdov je nado všetku pochybnosť zrejmé, že české súdy predbežnými opatreniami svoju rodičovskú zodpovednosť (rodičovské práva a povinnosti) žiadnym spôsobom neobmedzili, ani nezrušili. Pokiaľ by tak totiž hypoteticky učinili výroky o “odevzdání dětí do péče matky”, potom by každým výrokom o “odevzdání dětí do péče otce” museli zároveň rozhodovať o priznaní alebo znovuobnovení rodičovskej zodpovednosti (rodičovských práv a povinností), čo je celkom určite absurdné. Preto konštrukcia súdu prvého stupňa, že pokiaľ obe maloleté deti boli právomocnými a príslušnými súdmi podľa miesta ich bydliska zverené do osobnej starostlivosti matky, bolo údajne legálne súdnou cestou priznané matke samostatne opatrovnícke právo alebo výlučné opatrovnícke právo k našim maloletým deťom je nesprávna a tiež absurdná.

Pritom sám súd prvého stupňa na uvedené skutočnosti nahliadal správne ešte pri vydaní uznesenia č.j. 2P 28/2010-111 zo dňa 28.1.2011, v odôvodnení ktorého sám učinil záver, že „**ak už matka v skutočnosti s maloletými deťmi Českú republiku opustila a tým neoprávnene maloleté deti premiestnila do inej krajiny, je irelevantné, či sa matka na inom súde v inej krajine domáha udelenia súhlasu s vycestovaním.**“ A toto rozhodnutie ako správne potvrdil aj Krajský súd v Bratislave uznesením č.j. 11CoP 76/11-160 zo dňa 8.3.2011.

Už z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že právne závery súdu prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí odporujú zásadám československého, českého aj slovenského rodinného práva.

Zákonom československej federácie č. 94/1963 Sb. (Zz.) o rodině, zákonodarca v ustanovení §34 upravil, že rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia. Podľa výkladu tohto ustanovenia v komentári zákona o rodině autorského kolektívu vedeného JUDr. Jaroslavom Radimským a doc. JUDr. Sentou Radvanovou, CSc. (Panorama Praha 1989; príloha č.5) sú **zásadne nositeľmi práv a povinností k dieťaťu obaja rodičia, otec aj matka sú rovnoprávni, majú voči deťom rovnaké práva aj povinnosti**. Práva a povinnosti rodičov k deťom vznikajú narodením dieťaťa a zanikajú buď zo zákona, alebo rozhodnutím súdu. K tomu uvádzam, že ani vyššie citovanými predbežnými opatreniami, ani inými rozhodnutiami českých súdov moje rodičovské práva nezanikli a neboli tiež žiadnym spôsobom obmedzené.

Ten istý federálny zákon o rodine v ustanovení §49 upravil, že pokiaľ sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach pri výkone svojich rodičovských práv a povinností, rozhodne súd. Podľa už uvádzaného komentára ustanovenie §49 zákona o rodine dopadá na tie prípady, kedy rodičia ináč riadne svoje rodičovské práva a povinnosti vykonávajú, ale nedokážu sa dohodnúť na tom, čo je pre dieťa výhodnejšie; v tomto prípade nezhoda rodičov spočíva v tom, že ktorýkoľvek z rodičov je síce oprávnený zastúpiť dieťa, avšak každý z nich hodlá vykonať vzájomne si odporujúce opatrenia. Dobový judikát R 8/1971 považoval za nezgodu o podstatnej veci pri výkone rodičovských práv a povinností nezgodu medzi rodičmi v tom, či niektorý z nich môže podať u príslušného správneho orgánu žiadosť opovolenie k vyst'ahovaniu maloletého dieťaťa z ČSSR.

Obdobný výklad citovaný v ustanovení vykonal napríklad aj JUDr. Milan Holub (Právnícké a ekonomické nakladatelství a knihkupectví Linde Praha a.s., 1992; príloha č. 6). K ust. §34 zák. 94/1963 Sb. (Zz.) o rodině, autor uvádza, že pri výkone rodičovských práv **sú obaja rodičia rovnoprávni, každý z rodičov má všetky rodičovské práva a povinnosti**. Autor výslovne uvádza, že rodičovské práva sú práva rýdzo osobnej povahy, ktoré nemôže druhý rodič vykonávať samostatne, pokiaľ sa v jeho osobe tieto práva nesústredili, keď druhý rodič zomrel, bol zbavený rodičovských práv, bol v ich výkone obmedzený, alebo ich nemá z iných dôvodov vykonávať len sám. Pri tom je nado všetku pochybnosť zrejmé, že ja som ešte nezomrel a nebol som zbavený rodičovských práv, ani mi tieto neboli obmedzené; súd prvého stupňa o tom žiadny dôkaz nevykonal.

Vzhľadom k tomu, že podľa Haagskeho dohovoru a ďalších právnych predpisov sa otázka výkonu rodičovskej zodpovednosti – rodičovských práv a povinností posudzuje podľa právneho poriadku krajiny obvyklého pobytu, v našom prípade Českej republiky, je namieste posúdiť ju podľa súčasného znenia českého zákona o rodině, teda zákona č. 94/1963 v znení novely č. 91/1998 Sb. Uvedená novela priniesla len určitú zmenu terminológie, nepriniesla však zmenu už citovaných zásad. Podľa §34 českého zákona o rodině v aktuálnom znení **rodičovská zodpovednosť náleží obom rodičom**. Podľa výkladu JUDr. Milana Holuba a JUDr. Hany Nové (Linde Praha a.s., 2000; príloha č.7) sú pri výkone rodičovskej **zodpovednosti obaja rodičia rovnoprávni a každý z rodičov má úplnú rodičovskú zodpovednosť**. Rodičovská zodpovednosť je právom rýdzo osobnej povahy, ktoré nemôže druhý rodič vykonávať samostatne, pokiaľ sa v jeho osobe tieto práva sústredili, keď druhý rodič zomrel, bol zbavený rodičovských práv, bol v ich výkone obmedzený, alebo ich nemá z iných dôvodov – k tomu v našom prípade nedošlo.

Tiež zmysel §49 českého zákona o rodině v aktuálnom znení zostal rovnaký. Citovaní autori preto v komentári opäť uvádzajú, že o nezhode v podstatných veciach sa jedná napríklad pri určení bydliska dieťaťa, preto musí o takejto nezhode rozhodovať súd.

Rovnako, a navyiac s väčším dôrazom, upravuje tieto otázky slovenský zákon č.36/2005 Z.z. z 19. januára 2005 o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ustanovenie § 35 - Rozhodovanie súdu pri nezhode rodičov znie priamo takto:

“Ak sa rodičia nedohodnú o podstatných veciach súvisiacich s výkonom rodičovských práv a povinností, najmä o vyst’ahovaní maloletého dieťaťa do cudziny, o správe majetku maloletého dieťaťa, o štátnom občianstve maloletého dieťaťa, o udelení súhlasu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a o príprave na budúce povolanie, rozhodne na návrh niektorého z rodičov súd.”

Termínom “cudzina” je v našom prípade nutné označovať aj vycestovanie našich detí z Českej republiky ako krajiny obvyklého pobytu podľa Haagskeho dohovoru.

V predkladacej správe k citovanému zákonu sa uvádza:

„Rodičovské práva a povinnosti podľa zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“) zahŕňajú najmä starostlivosť o dieťa, zastupovanie maloletého dieťaťa a správu jeho majetku. Rodičovské práva a povinnosti majú obidvaja rodičia. Zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov znamená rozhodnutie o tom, ktorý z rodičov bude žiť s dieťaťom v spoločnej domácnosti, osobne sa o neho starať a rozhodovať o bežných veciach týkajúcich sa dieťaťa (k podstatným veciam porov. § 35 zákona o rodine). Ani po rozvoze rodič, ktorému dieťa nebolo zverené do osobnej starostlivosti, nestráca právo rozhodovať o podstatných veciach týkajúcich sa maloletého dieťa.“

Len pre úplnosť poukazujem na ust. §28 slovenského zákona o rodine, podľa ktorého **rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia.**

Nie je nutné zdôrazňovať, že koncepty rodičovskej zodpovednosti v českom rodinnom práve alebo rodičovských práv a povinností v slovenskom rodinnom práve úplne korešpondujú s ust. čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého signatárske štáty vynaložia všetko úsilie k tomu, aby bola uznaná zásada, že **obaja rodičia** majú spoločnú zodpovednosť a výchovu a vývoj dieťaťa.

Vyššie uvedených skutočností si bola sama matka vedomá, keď podávala návrh k Okresnému súdu Praha – východ na zahájenie konania o udelenie súhlasu s vycestovaním detí na Slovensko. Je preto divné, že takúto *notorietu* súd prvého stupňa prehliadol. **Zdôrazňujem preto, že z citovaných ustanovení českého aj slovenského(!) rodinného práva vyplýva, že pri určovaní miesta pobytu našich detí matka nebola a nie je oprávnená jednat’ samostatne bez môjho súhlasu, a že predbežné opatrenia českých súdov na ňu v žiadnom prípade nedelegovali “samostatne opatrovnícke právo“ alebo „výlučné opatrovnícke právo“ k obom našim maloletým deťom!!! Súd prvého stupňa preto nebol oprávnený vyvodzovať z existencie predbežných opatrení „zrušenie“ mojich rodičovských práv týkajúcich sa starostlivosti o naše deti.**

Dôkaz:

- Citovanými uzneseniami českých súdov o predbežných opatreniach v prílohách 1 - 4
- Zákonom č. 94/1963 Sb. o rodině v pôvodnom znení a v znení noviel
- Zákonom č.36/2005 Z.z. z 19. januára 2005 o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov
- Citovanými komentármi v prílohách č. 5 - 7

III.

Podľa čl. 5 Haagskeho Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí „opatrovnícke právo“ zahŕňa práva týkajúce sa starostlivosti o osobu dieťaťa a najmä právo určiť miesto jeho pobytu. Ako bolo vyššie uvedené, v plnom rozsahu som nositeľom tohoto rodičovského práva aj ja, keď toto právo mi vzniklo narodením našich detí, nezaniklo mojou smrťou a nebolo ani zrušené alebo obmedzené žiadnym súdnym rozhodnutím.

Toto svoje opatrovnícke právo som v dobe premiestnenia našich detí na Slovensko skutočne vykonával a skutočne toto právo vykonávam aj naďalej v súčasnosti, a to v časovo vymedzených cykloch podľa rozhodnutí českých súdov o predbežných opatreniach – vid'. vyššie uvedené citácie výrokov a zdôvodnení príslušných rozhodnutí.

V súlade s čl. 3 Haagskeho dohovoru sa teda musí premiestnenie našich detí matkou bez môjho súhlasu považovať za protiprávne.

V tomto svojom názore vychádzam aj napríklad z prednášky **Přeshraniční únosy dětí**, ktorú na medzinárodnej konferencii ČAK, JA a ERA „Mezinárodní právo v rodinné v praxi“ v Prahe dňa 26.3.2010 predniesol JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D. sudca Krajského súdu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. K výkladu pojmu „právo péče o dítě“ – „opatrovnícke právo“ tento český sudca uviedol:

„Podle čl.3 HÚ z roku 1980 se

Přemístění nebo zadržení dítěte se považuje za protiprávní, jestliže:

a) bylo porušeno právo péče o dítě, které má osoba, instituce nebo kterýkoliv jiný orgán buď společně, nebo samostatně, podle právního řádu státu, v němž dítě mělo své obvyklé bydliště bezprostředně před přemístěním nebo zadržením,

b) v době přemístění nebo zadržení bylo toto právo skutečně vykonáváno, společně nebo samostatně, nebo by bylo takto vykonáváno, kdyby bylo nedošlo k přemístění či zadržení.

Právo péče o dítě uvedené v písmenu a) může vyplývat zejména ze zákonů nebo ze soudního nebo správního rozhodnutí nebo z dohody platné podle právního řádu daného státu.

Pojem zadržení pokrývá situace, kdy se dítě nachází na místě mimo svůj obvyklý pobyt se souhlasem osoby, ktorá za normálných okolností vykonáva právo péče o dieťa a nebolo vráteno späť osobou, u ktorej bolo. To je typická situácia, kedy premiestnenie dieťaťa je výsledkom nezákonného výkonu práva styku (viz dôvodová zpráva, bod 57)

Podmínka skutečného výkonu práva péče o dítě podle čl. 3 písm. b) vyžaduje, aby žadatel poskytl jen určitý předběžný důkaz, že se o dítě osobně staral, což za běžných okolností bude možné relativně lehce prokázat. Kromě toho se nezávazná povaha tohoto požadavku se zrcadlí v čl. 8, který pod bodem c) jednoduše uvádí „důvody o které žadatel opírá svoji žádost o navrácení dítěte“. Na druhé straně v čl.13 je důkazní břemeno na tom, kdo návratu brání, aby prokázal, že právo péče nebylo skutečně vykonáváno. Úmluva je tak jako celek postavena na nevyslovené domněnce, že osoba, která se o dítě osobně stará, k němu také skutečně vykonává právo péče.

Soudní praxe v české republice dospěla k závěru, že přemístění dítěte do zahraničí rodičem, který má dítě soudním rozhodnutím svěřeno do výchovy, je rozhodnutím o podstatné záležitosti týkající se dítěte ve smyslu § 49 zákona o rodině, vyžadující souhlas druhého z rodičů. Slovenská republika tento názor již výslovně promítla do novely § 35 zákona o rodině. Viz. Komentář k § 49 - Zákon o rodině - komentář a předpisy související - 8. aktualizované vydání podle stavu k 1. 9. 2007 Autoři: JUDr. Milan Holub, JUDr. Hana Nová, JUDr. Jana Sladká Hyklová:

„Po dlouhá léta bylo přijímáno jako pravidlo, že ten z rodičů, kterému bylo dítě svěřeno do výchovy, má též (nepsané) právo samostatně určovat, kde a jaké bude bydliště dítěte. Tímto způsobem bylo naprosto nepřiměřeně zasahováno do sféry rodičovské zodpovědnosti druhého rodiče, bylo omezováno právo dítěte na pravidelný kontakt s oběma rodiči, které je zakotveno v ustanovení čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, a dle názoru autorů výkon rodičovské zodpovědnosti žádného z rodičů takto vysvětlovat nelze. Je totiž nezbytné si uvědomit, že oba rodiče jsou naprosto rovnocennými nositeli rodičovské zodpovědnosti, bez ohledu na to, komu z nich bylo dítě svěřeno do výchovy, a o důležitých záležitostech dítěte se týkajících jsou povinni i oprávněni rozhodovat společně, hledat společnou vůli, najít konsenzus. Místo, kde bude dítě nadále žít, kde bude jeho obvyklý pobyt, je zcela nepochybně takovou důležitou otázkou při výkonu rodičovské zodpovědnosti, právě jako jiné důležité otázky, kupř. rozhodování o vzdělání, o přijetí, o zdravotnických úkonech atp. jak je uvedeno výše. Proto není žádný z rodičů oprávněn svévolně, bez souhlasu druhého rodiče nebo bez rozhodnutí soudu, dítě přemístit (o právních důsledcích viz výklad v souvislosti s Haagskou úmluvou o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí). Pokud se tedy rodiče neshodnou, kde bude mít jejich dítě bydliště, resp. obvyklý pobyt, a to bez ohledu na to, zda žijí společně nebo odděleně a zda již bylo rozhodnuto o výchovných poměrech dítěte, měli by se obrátit na soud a žádat jej o rozhodnutí podle § 49, aby tak bylo najisto postaveno, že i bydliště dítěte bude určeno v souladu s jeho nejlepším zájmem.“

K tomu autor doložil aj příklady judikatury signatárských států Haagského dohovoru (příloha č.8).

Predmetom a cieľom Haagskeho dohovoru je podľa čl. 1 zaistiť bezodkladný návrat protiprávne premiestnených detí; k zaisteniu tohto cieľa musia podľa čl. 2 tohto Dohovoru zmluvné štáty učiniť všetky potrebné opatrenia a musia postupovať pre ne najrýchlejším možným spôsobom. Aj keď o „najrýchlejšom možnom spôsobe“ postupe súdu prvého stupňa by sa dalo s úspechom pochybovať, ponechávam ho bez ďalšieho komentára. Musím ale v tomto smere poukázať na Dohovor o právach dieťaťa, ktorým je Slovenská republika viazaná. **Podľa čl. 11 Dohovoru o právach dieťaťa je nezákonné premiestnenie dieťaťa do zahraničia a jeho nenavrátanie späť nežiaduce a členské štáty dohovoru sa zaväzujú takéto jednanie potierať.**

„Článok 11 NEZÁKONNÉ PREMIESTNENIE A NEVRÁTENIE

1. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, musia urobiť opatrenia na zabránenie nezákonného premiestňovania detí do zahraničia a ich nevrátenie späť. (Štát má povinnosť zabrániť a napraviť únos alebo zadržiavanie detí v zahraničí rodičom alebo treťou stranou.)“

Tento záväzok potom platí aj pre Slovenskú republiku a slovenské štátne orgány. Zmyslom špeciálnej úpravy v Haagskom dohovore je urýchlené obnovenie pôvodného stavu pred únosom, aby mohlo byť za rovných podmienok pre všetkých účastníkov sporu rozhodované o úprave práv a povinností k deťom. Prijatím Haagskeho dohovoru aj Slovenská republika deklaruje, že spolu s ostatnými signatármi sa zhoduje na tom, že **záujmom detí pri medzinárodných únosoch je ich vrátenie do miesta obvyklého bydliska**, keď sa vychádza z toho, že orgány štátu obvyklého miesta bydliska dieťaťa majú najlepšiu možnosť posúdiť, čo je v jeho záujme.

Medzi členskými štátmi Európskej únie je Haagsky dohovor doplnený Nariadením Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000. Toto nariadenie upresňuje a vymedzuje, že **opatrovnicke právo sa považuje za vykonávané spoločne, ak na základe rozsudku alebo zo zákona jeden nositeľ rodičovských práv a povinností nemôže rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa bez súhlasu druhého nositeľa rodičovských práv a povinností**. Z toho vyplýva, že sa nejedná o faktickú, ale právnu situáciu a nie je teda rozhodujúce, či druhý rodič svoje práva skutočne môže vykonávať a vykonáva, ale to, či sú mu zákonom alebo rozhodnutím priznané. V tomto smere zdôrazňujem, že moje rodičovské práva sú mi nielen zákonom priznané, ale časový rozsah k ich plnému a neobmedzenému výkonu je priamo upravený predbežnými opatreniami českých súdov, takže aj napriek vysokej miere svojvôle matky svoje opatrovnicke právo fakticky vykonávam a vždy som vykonával.

Ústredným orgánom v zmysle čl. 6 Haagskeho dohovoru je v Slovenskej republike Centrum pre medzinárodno-právnu ochranu detí a mládeže. Tento slovenský ústredný orgán vo svojich informačných materiáloch problematiku neoprávneného premiestňovania detí objasňuje rovnako, ako je už zhora uvedené:

„Kedy sa rodič dopúšťa medzinárodného únosu dieťaťa?

Rodič sa dopúšťa medzinárodného únosu dieťaťa vtedy, ak premiestni dieťa z krajiny obvyklého pobytu do inej krajiny a pritom poruší opatrovnicke právo druhého rodiča, ktorý sa o dieťa pred jeho premiestnením staral.

Najčastejšie ide o prípady, ak rodičia nemajú súdnym rozhodnutím upravené právo starostlivosti o dieťa (teda majú rovnaké rodičovské práva a povinnosti) a jeden z rodičov bez súhlasu druhého rodiča „unesie“ dieťa z krajiny jeho obvyklého pobytu.

Môže dôjsť aj k prípadom, ak je síce súdnym rozhodnutím upravené právo starostlivosti o dieťa (napr. dieťa je zverené do osobnej starostlivosti matke a otec má upravené právo styku), ale ani jeden z rodičov nemá výhradné určovacie právo obvyklého pobytu dieťaťa. Ak v takomto prípade rodič, ktorý má zverené dieťa do

osobnej starostlivosti (napr. matka) premiestni dieťa z krajiny jeho obvyklého pobytu bez súhlasu druhého rodiča, taktiež sa dopúšťa medzinárodného únosu dieťaťa.“

Dôkaz:

- prepisom prednášky **Přeshraniční únosy dětí**, ktorú na medzinárodnej konferencii ČAK, JA a ERA „Mezinárodní právo rodinné v praxi“ v Prahe dňa 26.3.2010 predniesol JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D., sudca Krajského súdu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v prílohe č.8.
- informačným materiálom Centra pre medzinárodno-právnu ochranu detí a mládeže v prílohe č. 9

IV.

Z vyššie uvedených skutočností je teda zrejmé, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. **Rozhodnutiami českých súdov o predbežných opatreniach nebolo matke priznané „samostatné opatrovnícke právo“ alebo „výlučné opatrovnícke právo“ k našim deťom, ale súdy len časovo vymedzili rozsah pre výkon rodičovskej zodpovednosti podľa terminológie českého Zákona o rodině, resp. pre výkon rodičovských práv a povinností podľa terminológie slovenského Zákona o rodine.**

Ja som stále nositeľom plnej rodičovskej zodpovednosti – plných rodičovských práv. Z toho vyplýva aj moje stále trvajúce právo spolurozhodovať o mieste pobytu našich detí vrátane ich premiestnenia do inej krajiny. Matka preto nebola oprávnená naše deti z krajiny obvyklého pobytu premiestniť bez môjho súhlasu.

Navrhujem preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil takto:

„Nariad'uje sa návrat maloletých detí D. Š., nar. ...., a A. Š., nar. ...., do krajiny obvyklého pobytu do Českej republiky.“

Ing. Peter Šebo

13.7.2011

Prílohy:

1. Uznesenie Krajského súdu v Prahe č.j. 28 Co 349/2010-M245 zo dňa 30.7.2010
2. Uznesenie Okresního soudu Praha - východ č.j. 30 Nc 255/2008-813 zo dňa 18.10.2010

3. Uznesenie Okresního soudu Praha - východ č.j. 30 Nc 255/2008-860 zo dňa 18.11.2010
4. Uznesenie Krajského súdu v Prahe č.j. 28 Co 681/2010-922 zo dňa 17.12.2010
5. Komentáři zákona o rodině autorského kolektívu vedeného JUDr. Jaroslavom Radimským a doc. JUDr. Sentou Radvanovou, CSc. (Panorama Praha 1989)
6. Zákon o rodině a předpisy souvisící poznámkové vydání s judikaturou a literaturou - JUDr. Milan Holub (Právnícké a ekonomické nakladatelství a knihkupectví Linde Praha a.s., 1992)
7. Zákon o rodině a předpisy souvisící - JUDr. Milana Holuba a JUDr. Hany Nové (Linde Praha a.s., 2000)
8. Prednáška **Přeshraniční únosy dětí**, ktorú na medzinárodnej konferencii ČAK, JA a ERA „Mezinárodní právo v rodinné v praxi“ v Prahe dňa 26.3.2010 predniesol JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D. sudca Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci
9. Informačný materiál Centra pre medzinárodno-právnu ochranu detí a mládeže